

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Prvo tromjesečje 2021.
EUROAZIJSKA DIVIZIJA

Nakladnik
Odjel za crkvene službe
pri Hrvatskoj konferenciji Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Mirna Đurin

Lektura
Miroslav Vukmanić

Korektura
Branka Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2020.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Nevjerojatno iskustvo odvija se diljem Euroazijske divizije, gdje se broj crkvenih škola povećao sa četrnaest u 2012. godini, na današnjih više od pedeset.

“Mnogo je razloga zbog kojih se sada škole brzo otvaraju, ali jedan od glavnih je u tome što je sada pravo vrijeme i pravo mjesto da Bog ispuni svoje nakane”, rekao mi je Mihail Kaminski tijekom svojeg predsjedničkog mandata u Euroazijskoj diviziji od 2015. do 2020. godine.

Vaši darovi trinaeste subote načinit će veliku razliku u adventističkom obrazovanju, jer će pomoći dvjema školama u izgradnji zgrada na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski, u Rusiji, i Ukrajinskog Adventističkog središta za visoko obrazovanje, učilišta smještenog blizu glavnog grada Ukrajine, Kijeva. Trenutno kombinirane, te osnovne i srednje škole posuđuju prostor učionica od visokoškolskih ustanova.

Adventistička crkva osnovala je prvu protestantsku školu u Sovjetskom Savezu kad se 1988. godine izvan Moskve otvorila ustanova danas poznata kao Adventističko sveučilište Zaokski. Ipak, u usporedbi s drugim dijelovima svijeta, adventističke škole su se na golemom području Euroazijske divizije otvarale sporo, dijelom i zbog sedam desetljeća sovjetske vladavine. Hrabri adventisti koji su tajno preveli spise suosnivačice Adventističke crkve Ellen G. White na ruski jezik, namjerno su izostavili njezin savjet o otvaranju crkvenih škola zbog straha od nepotrebnog izazivanja vlasti. Zbog toga se tek nakon propasti Sovjetskog Saveza, 1991. godine, mogao pročitati savjet Ellen G. White: “U svim našim crkvama i gdje god postoji skupina vjernika, trebale bi se osnivati crkvene

škole. U tim školama trebali bi predavati učitelji koji imaju pravi misionarski duh za učenike, jer ih treba obučiti da postanu misionari.” (*Southern Watchman*, 18. srpnja 1899.) Prva osnovna škola otvorena je 1990. godine u Zaokskiju.

Euroazijska divizija je dom 330,4 milijuna ljudi, uključujući 107.252 adventista u trinaest zemalja. To je jedan adventist na 3.080 ljudi.

Englesku PDF verziju *Vijesti iz svijeta za djecu* možete preuzeti s bit.ly/childrenmission, a *Vijesti iz svijeta za mlade i odrasle* s bit.ly/adultmission. Misijske videosnimke dostupne su na bit.ly/missionspotlight. Misijske crteže koje možete otišnuti i koje djeca mogu bojiti možete preuzeti s bit.ly/bank-coloring-page.

Hvala vam što ohrabrujete djecu da misle na misiju!

Andrew McChesney, urednik

Misijski projekti

Misijski darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za:

- ◆ izgradnju trokatnice za predškolsku, osnovnoškolsku i srednjoškolsku nastavu na imanju Ukrajinskog adventističkog središta za visoko obrazovanje u Buči, u Ukrajini;
- ◆ izgradnju trokatnice za predškolsku, osnovnoškolsku i srednjoškolsku nastavu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski, u pokrajini Tula, u Rusiji.

2. siječnja 2021.

Vjerovanje u Svetog Nikolu

Ukrajina

Daniela se osjećala vrlo usamljeno kad je krenula u prvi razred državne škole u Buči, u Ukrajini. Od četrdesetero djece u njezinom razredu poznavala je samo jedno dijete, djevojčicu s kojom se ponekad igrala lutkama. Ostala djeca su se već sprijateljila u predškolskom razredu. Bilo je teško sprijateljiti se u školi. Daniela je bila iz adventističke obitelji i bila je jedina adventistica u svojem razredu. Djeca su bila različito odgajana. Drukčije su razumijevali što to znači biti prijatelj. Proslavljali su različite blagdane.

Jednog ponedjeljka Daniela je stigla u školu i čula djecu kako uzbuđeno razgovaraju o darovima koje su dobili tijekom vikenda. Njihove obitelji su 19. prosinca proslavljale Dan Svetog Nikole, a djeca su za vrijeme blagdana dobila poklone.

“Što ti je poklonio Sveti Nikola?” upitao je jedan dječak jednu od djevojčica.

“Poklonio mi je lutku!” odgovorila je ona. “A tebi?”

“Meni je poklonio sanjke”, rekao je dječak.

Dječak se okrenuo Danieli. “Što je Sveti Nikola poklonio tebi?”

Daniela nije znala što reći. Bilo ju je sram. “Ništa”, rekla je. “Ja ne vjerujem u Svetog Nikolu.”

“Kako to?” uzviknuo je dječak.

“Ja sam adventistica”, rekla je Daniela. “Mi ne slavimo taj blagdan. Mi vjerujemo samo u Boga, a ne u Svetog Nikolu.”

Dječak nikada nije čuo nešto takvo. “Baš si čudna”, rekao je.

Učitelj je povremeno vodio razred na izlete u katedralu u blizini škole. Kad je Daniela prvi put išla sa svojim razredom, začudila se kada je vidjela kako druga djeca pale svijeće i izgovaraju molitve Svetom Nikoli i drugim svecima. Ona nikada nije vidjela da netko poštuje svece na takav način, tako da je promatrala s čuđenjem.

Kod kuće je roditeljima ispričala što se dogodilo. Majka je zamolila upravu škole da Danielu ubuduće ne vode na takve izlete.

Stvari su se poboljšale kad se još jedna djevojčica, adventistica, upisala u školu. Olga je bila u istom razredu s Danielom.

Jednog dana Olga je prišla Danieli s velikim osmijehom. "Pogodi što ima novo!" rekla joj je. "U našem gradu se otvara adventistička škola i možemo se upisati u nju!"

Daniela nije mogla vjerovati svojim ušima.

"To je tako divno!" uzviknula je.

Tjedan i pol kasnije, 11. veljače, Daniela se prebacila u novu adventističku školu. Ispostavilo se da je skupini roditelja bilo žao nje i druge adventističke djece, i zato su odlučili otvoriti školu samo za njih u jednom velikom stanu. Četrdesetero adventističke djece okupljalo se u tom stanu tijekom prve školske godine.

Danieli se sviđala njezina nova škola. Učitelji uopće nisu vikali na nju. Svi su bili ljubazni. Bilo je lako naći nove prijatelje.

Danas ta škola djeluje na imanju adventističkog koledža i ima 180-ero djece, od kojih mnoga potječu iz neadventističkih domova. Daniela sada ima četrnaest godina i opet je ona jedina adventistica u svojem devetom razredu. Ali više se ne osjeća usamljeno. Njezin učitelj je adventist, a ona ima prijatelje koji su adventisti u drugim razredima.

"Jako volim ovu školu" kaže Daniela. "Volim svoje adventističke nastavnike. Lakše je kad nisi usamljen u svojoj vjeri."

Dio darova ove trinaeste subote pomoći će Danielinoj školi da izgradi vlastitu zgradu. Trenutno škola pozajmljuje učionice od adventističkog koledža, a vaši darovi će omogućiti djeci da se sastaju u svojim učionicama.

Povezano s iskustvom

Pronađite na zemljovidu Buču u Ukrajini. Nalazi se izvan glavnog grada, Kijeva.

Pitajte djecu jesu li se ikada osjećala neugodno zbog svoje vjere. Pitajte ih zašto. Ohrabrite ih da se nikada ne srame Isusa, koji je rekao: “Doista, tko se zastidi mene i mojih riječi... njega će se stidjeti i Sin Čovječji kada dođe u slavi Oca svoga zajedno sa svetim anđelima.” (Marko 8,38)

Gledajte Danielu na YouTubeu: bit.ly/Daniela-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

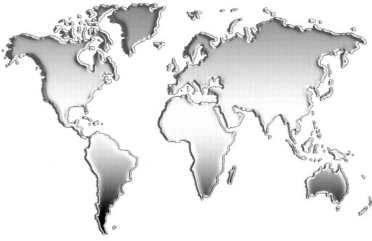
Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Zanimljivosti o Ukrajini

- ◆ Ukrajina ima dugu kršćansku povijest. Godine 988. kijevski knez Vladimir, poznat kao Vladimir Veliki, ugovarao je brak s Anom, sestrom bizantskog cara Bazilija II. Zbog braka je prihvatio pravoslavno kršćanstvo. Nakon toga uništio je mnoštvo poganskih svetišta i osnovao mnoge kršćanske crkve.
- ◆ Pravoslavna crkva, a kasnije i Komunistička partija, bili su neprijateljski raspoloženi prema adventizmu u Ukrajini. Mnogi vjernici crkve i pastori bili su progonjeni zbog svojih

vjerovanja i proveli su puno godina u zatvoru; neki su umrli u logorima za vrijeme Staljina. Zbog toga se Adventistička crkva kao ustanova razvijala u tajnosti, a službeno osnivanje Adventističke crkve započelo je tek 1978. godine.

- ◆ Ukrajina ima brojne parkove prirode s različitom divljači, što odražava njezinu posvećenost očuvanju prirodnog naslijeđa, posebno stepa. Prvi od njih, Askanija-Nova, započeo je s radom 1875. godine kao privatno utočište divljih životinja; danas ima uspješan program množenja ugroženih vrsta, uključujući *onagera* i *przevalskog konja*.
- ◆ Nacionalno jelo Ukrajine, ono koje je strancima najpoznatije, je *boršč*, juha koja se pravi od cikle i od drugog povrća poput zelja, krumpira, rajčice, mrkve i luka, a često je začinjeno češnjakom i koprom. Postoji oko trideset različitih vrsta ukrajinskog *boršča*.
- ◆ Adventna poruka se prvi put propovijedala u tom dijelu svijeta na obali Crnog mora, na jugu Ukrajine i na Kavkazu. Propovijedali su je njemački misionari Perke i Kandada. Nakon krštenja 1886. godine, u selu Berdibulat osnovana je prva mjesna adventistička crkva sa sedamnaest članova.

9. siječnja 2021. **Koliko je Bog star?** Ukrajina

Otac i majka su imali tri lijepe Biblije. Ali nikada ih nisu čitali.

Nikita se nije nešto posebno zanimao za Boga. Čuo je za Boga, ali nije razmišljao o Njemu. Sve do jednog dana.

Tog se dana mali Nikita počeo pitati o životu. Otišao je do majke.

“Kako su nastali ljudi?” upitao je. “Kako je nastao svijet?”

“Bog je sve stvorio”, odgovorila mu je majka.

“Zašto?” upitao je Nikita.

“Bog nas je stvorio kako bi On bio sretan”, rekla je majka.

Nikita to baš nije razumio. Zašto bi Bog stvorio ljude da bi bio sretan? Zašto bi Bog stvorio Nikitu da bi bio sretan? Nikita je želio znati više. Zatim se sjetio one tri Biblije. Jedna je bila velika i ljubičasta. Druga je bila siva i nije bila toliko velika. Treća je bila mala zeleno-žuta Biblija.

“Ja sam mali”, pomislio je Nikita, “ta mala Biblija je prave veličine za mene.”

Otvorio je Bibliju i pronašao omot od bombona stavljen između stranica. Izvadio je omot i pogledao redak ispod njega. “U početku stvori Bog nebo i zemlju”, pročitao je u Postanku 1,1.

“Napokon!” pomislio je. “Sada mogu otkriti zašto je Bog stvorio ljude.”

Izveštaj o stvaranju bio mu je začuđujuć i Nikita je odmah pročitao nekoliko poglavlja. Kad je završio, shvatio je da majka nije bila u pravu. Bog nije stvorio ljude da bi On bio sretan. Stvorio je ljude zato što ih voli i želi da uživaju na Zemlji koju je stvorio.

Nikita je otišao do majke. “Pogodi što sam pročitao u Bibliji?” rekao je. “Bog je stvorio ljude zato što ih voli i stvorio je Zemlju da oni uživaju na njoj.”

“Nevjerojatno!” rekla je majka. “Imaš samo sedam godina i već čitaš Bibliju.”

Sljedećeg jutra Nikita se probudio i sjetio se male Biblije. Nastavio je čitati Knjigu Postanka. Nakon tog dana čitao je Bibliju svakog jutra. Ali još je uvijek imao pitanja i nije odmah pronalazio odgovore. Pitao je majku:

“Koliko je Bog star?”

Majka nije znala. Nikita je primijetio da ljudi idu u crkvu u blizini njegove kuće i odlučio je da tamo pita. Ljudi u crkvi također nisu znali koliko godina ima Bog, ali je Nikita volio dolaziti na bogoslužja svaki tjedan.

Majka je bila iznenađena što Nikita svako jutro čita Bibliju i voljela je slušati kako govori o onome što je pročitao. Također je vidjela da ide u crkvu, pa je počela ići s njim.

Jednog ljeta, kad je Nikita imao deset godina, majka je došla na zamisao: “Budući da voliš čitati Bibliju, zašto ne bi išao u školu u kojoj uče o Bogu?” pitala ga je.

Poslala ga je u adventističku školu u Buči, u Ukrajini. U školi je naučio koliko je Bog star. Učitelj je pročitao Otkrivenje 4,8: “Svet! Svet! Svet Gospodin, Bog, Sjevlar, Onaj koji bijaše i koji jest i koji dolazi!” To znači da Bog živi oduvijek. Nikada se nije rodio i nikada neće umrijeti.

Danas Nikita ima dvanaest godina i svakodnevno čita tri poglavlja iz male Biblije. Ponekad čita ujutro ili poslijepodne nakon škole. Nekad čita i navečer. Vrijeme čitanja Biblije je njegovo omiljeno doba dana.

“Sada shvaćam da je Bog stvaran i blizu”, kaže Nikita. “On mi pomaže.”

Dio darova ove trinaeste subote pomoći će Nikitinoj školi da izgradi vlastitu zgradu u Buči, u Ukrajini. Trenutno škola iznajmljuje učionice od adventističkog koledža, a vaši darovi će pomoći djeci da imaju svoje učionice.

Povezano s iskustvom

Na zemljovidu pronađite Nikitin rodni grad, Buču, u Ukrajini. Nalazi se neposredno izvan glavnog grada, Kijeva.

Pitajte djecu koliko često čitaju Bibliju. Ohrabrite ih da svaki dan čitaju Bibliju, poput Nikite. Pomozite im da pronađu doba dana za redovito čitanje. Jutra su obično najbolja.

Pogledajte Nikitu na YouTubeu: bit.ly/Nikita-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite priloge o misiji i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Iz povijesti adventnog pokreta

Pravoslavna crkva, a kasnije i Komunistička partija, bili su neprijateljski raspoloženi prema adventizmu u Ukrajini. Mnogi vjernici crkve i pastori bili su progonjeni zbog svojih vjerovanja i proveli su mnogo godina u zatvoru; neki su umrli u kampovima za vrijeme Staljina. Zbog toga se Adventistička crkva kao ustanova razvijala u tajnosti, a službeno osnivanje Adventističke crkve započelo je tek 1978. godine.

16. siječnja 2021.
Nova djevojčica
Ukrajina

Sofija se voljela veseliti, smijati se i razgovarati sa svojim prijateljima iz državne škole u Vorzilu u Ukrajini. Ali onda se ozbiljno posvađala s najboljom prijateljicom Vernikom.

“Nitko te ne treba”, ljutito je rekla Vernika. “Nikad nećeš imati prijatelje.”

Vernika je gurnula Sofiju i Sofija je pala udarivši snažno glavom o zid. Kad je ustala, glava ju je jako boljela. Ali nije plakala. Umjesto toga, otišla je učitelju i zatražila dopuštenje da ode ranije kući. Učitelj joj je dopustio da ide.

Glavobolja je prošla, ali Sofijino srce je dugo bolovalo zbog Vernikinih neljubaznih riječi. Sofija se prestala veseliti i smijati. Postala je vrlo tiha. Pitala se je li Vernika rekla istinu kad je rekla da nikada neće imati prijatelje.

Majka je vidjela Sofijino tužno lice. Tog ljeta Sofijina majka je čula da se u blizini otvorila adventistička škola kod mjesta Buče.

“Sofija, sada imaš izbor”, rekla joj je. “Možeš ići u adventističku školu, ili se možeš vratiti u državnu školu.”

Sofiju nije trebalo pitati dva puta. Nije se mogla vratiti u državnu školu.

Sofija je bila vrlo sramežljiva kad je započela polaziti peti razred u adventističkoj školi. Nije razgovarala ni sa kime. Bojala se da će djeca biti neljubazna poput Vernike.

Prvog dana škole jedna je djevojčica pozdravila Sofiju.

“Zdravo”, rekla joj je djevojčica.

“Zdravo”, odgovorila je Sofija.

“Kako se zoveš?” pitala je djevojčica.

“Moram sada ići za svoj stol”, rekla je Sofija.

Ostatak dana nikome nije ništa rekla. Kad je došlo vrijeme da ide kući, dječak koji je sjedio pored njezinog stola pozdravio ju je.

“Doviđenja”, rekao joj je. “Doviđenja”, otpozdravila mu je Sofija.

I to je bilo sve.

Sofija skoro uopće nije razgovarala s drugima prva dva tjedna škole. Ni s njom nitko nije razgovarao. Osjećala se usamljeno i žalosno. Nije imala prijatelje.

Tiho je plakala u svojem krevetu kod kuće.

“Nitko me ne treba”, pomislila je. “Nitko ne želi niti razgovarati sa mnom.”

Nekoliko dana kasnije učiteljica je nakon škole prišla Sofiji. “Kako se zoveš?” pitala je. Sofija je znala da učiteljica već zna njezino ime. Nije bila sigurna zašto je to pita, ali je bila sretna što netko razgovara s njom.

“Zovem se Sofija”, rekla je.

“Koliko imaš godina?” pitala je učiteljica.

“Deset.”

“Zašto ne razgovaraš s drugim učenicima?” opet je pitala učiteljica.

Sofija joj je ispričala svoje iskustvo sa zlobnom djevojčicom u staroj školi. Učiteljica je pažljivo slušala. Kad je Sofija završila, učiteljica ju je upitala: “Bi li željela da ti ispričam o Nekom tko je oprostio neljubaznim ljudima?”

Sofija je željela čuti o tome.

Učiteljica joj je govorila o Isusu. Sofija nikad nije čula za Isusa i pitala se kako je mogao oprostiti ljudima koji su Ga vrijeđali. Željela je znati više pa je počela čitati Bibliju kod kuće. U školi je počela razgovarati sa školskim kolegama. Postala je nova osoba — sretna i druželjubljiva. Čak je i propovijedala u crkvi. Njezini prijatelji kažu da je to sada nova djevojčica.

“Isus voli svakoga”, kaže Sofija. “Isus je promijenio moj život.”

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će Sofijinoj školi da izgradi vlastitu zgradu u Buči, u Ukrajini. Trenutno škola posuđuje učionice od adventističkog koledža. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušni dar.

Povezano s iskustvom

Pronađite na zemljovidu Buču u Ukrajini. Nalazi se neposredno izvan glavnog grada, Kijeva.

Pitajte djecu jesu li primijetili nekoga tko djeluje sramežljivo i usamljeno. Pitajte ih što mogu učiniti kako bi se to dijete osjećalo dobrodošlim. Pitajte ih što bi Isus učinio.

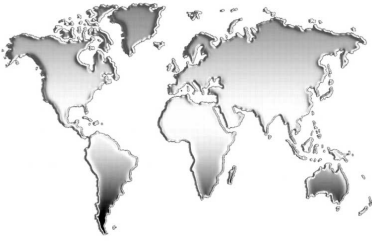
Pogledajte Sofiju na YouTubeu: bit.ly/Sofia-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Nevjerojatna priroda

Ukrajina ima brojne parkove prirode i divljači, što govori o njezinoj posvećenosti očuvanju prirodnog naslijeđa, posebno stepa. Prvi od njih, Askanija-Nova, započeo je s radom 1875. kao privatno utočište divljih životinja; danas ima uspješan program množenja ugroženih vrsta, uključujući *onagera* i *przevalskog konja*.

23. siječnja 2021.
Izgubljeni USB stick
Ukrajina

Jaroslava je imala omiljeni USB memorijski stick.

Bio je sivoplavi i bio je pričvršćen na privjesak u obliku srca. Na srcu je bila crvena bubamara s crnim točkama i urezanim riječima: “Bog te voli.”

Jaroslava je na ovom USB sticku čuvala glazbenu pratnju za pjevanje u crkvi. Voljela je pjevati i često su od nje tražili da pjeva u crkvi.

Jednog ljeta Jaroslavi je bio potreban USB stick kako bi otpjevala pjesmu na dan kampa u svojoj školi. Ali se nije mogla sjetiti gdje ga je stavila. Pretražila je rukom svoju torbicu — ništa. Tražila je u spavaćoj sobi koju je dijelila sa svojim mlađim bratom. Gdje bi mogao biti?

“Bože, pomози mi da pronađem USB stick”, molila se naglas. “Znaš koliko mi je potreban.”

Jaroslava je pogledala na policu za knjige. Vidjela je puno knjiga i škrinjicu s malim anđelom unutra. Tu je našla i praznu maskicu za mobilni telefon. Ali nigdje nije vidjela svoj USB stick. “Gdje sam ga mogla još staviti?” razmišljala je.

Pogledala je prema stolu. Vidjela je računalo i svjetiljku. Pretražila je svoj ruksak i torbicu. Ali ne i USB stick.

Zatim je pregledala prozorsku dasku. Na njoj je vidjela lončanicu, ali ništa više.

Jaroslava je shvatila da više nema vremena tražiti. Bilo je vrijeme da krene na dan kampa. Otišla je do majke.

“Ne mogu naći svoj USB stick”, rekla je.

Majka je uzela Jaroslavin mobilni telefon i s interneta preuzela pjesmu koja je trebala Jaroslavi. Zatim je Jaroslava otišla na kamp gdje je pjevala.

Po povratku kući te večeri, Jaroslava je nastavila tražiti USB stick. Stvarno ga je željela. Nije joj bilo zgodno čuvati glazbenu pratnju na svojem mobilnom telefonu.

“Bože, pomози mi da ga pronađem”, molila se. Pogledala je na policu s knjigama. Ništa. Na njezinom stolu. Ništa. Na prozorskoj dasci. Ništa. Iza njezinog kreveta i u ormaru. Ništa. Te večeri sjetila se USB sticka dok se molila prije spavanja. “Dragi Bože, hvala Ti za dobar dan danas”, molila se. “Hvala Ti što sam mogla provesti vrijeme s prijateljima. Molim Te, daj mi dobar san i pomози mi da pronađem svoj USB stick.”

Molila je istu molitvu i sljedeću večer, a zatim i sljedeću. Ali USB sticka nigdje nije bilo. Prošlo je godinu dana, a Jaroslava se nastavila moliti.

Nije željela trošiti novac na novi USB stick. Bila je sigurna da će joj Bog pomoći da ga pronađe. “Ako se Bog brine za vrapce, On će se pobrinuti i za mene da ga pronađem”, mislila je.

Jednog dana Jaroslava je preslagivala knjige na polici, kad je između dvije knjige ugledala nešto sivoplavo. Bilo je pričvršćeno na privjesak u obliku srca s crvenom bubamarom i riječima: “Bog te voli.”

Jaroslava je zgrabila svoj USB stick i potrčala majci. “Mama, našla sam ga!” uzviknula je.

Vratila se u svoju spavaću sobu s velikim osmijehom. “Hvala Ti, Bože, što si mi pomogao pronaći moj USB stick”, molila se.

Jaroslava se stalno moli Bogu i razgovara s Njim o svemu. “Bog mi je najbolji Prijatelj”, kaže ona. “Bog uvijek čuje naše molitve i uvijek na njih odgovori, prije ili kasnije.”

Trinaesti dar ovog tromjesečja pomoći će u izgradnji zgrade za Jaroslavinu školu u Ukrajini.

Povezano s iskustvom

Pronadite na karti Buču u Ukrajini. Nalazi se neposredno izvan glavnog grada, Kijeva.

Pitajte djecu je li Bog odgovorio na njihove molitve i zamolite ih da s drugima podijele svoja iskustva. Pitajte ih koliko dugo bi bili spremni moliti se za nešto. Ohrabrite ih da budu kao Jaroslava i da nikada ne odustaju od molitve. Podsjetite ih da Isus kaže kako “valja svagda moliti i nikada ne sustati” (Luka 18,1).

Pogledajte Jaroslavu na YouTubeu: bit.ly/Yaroslava-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Nevjerojatna Ukrajina

Nacionalno jelo Ukrajine, ono koje je strancima najpoznatije, je *boršč*: juha koja se pravi ponajprije od cikle, kao i od drugog povrća poput zelja, krumpira, rajčice, mrkve i luka, a često je začinjeno češnjakom i koprom. Postoji oko trideset različitih vrsta tog ukrajinskog jela.

30. siječnja 2021.

Neočekivani svjedok

Ukrajina

Sofija nije poznavala nikoga kad je započela s pohađanjem šestog razreda u adventističkoj školi u Buči, u Ukrajini. Škola je rasla, ali nikada ranije nije imala šesti razred, tako da se nijedno od osmero djece nije međusobno poznavalo.

U tom razredu bile su samo dvije djevojčice, Sofija i Tanja, i one su se brzo sprijateljile. Sofija je bila iz adventističke obitelji i svake subote je odlazila u crkvu. Tanjina obitelj nije bila kršćanska i ona nije išla u crkvu.

Sofija je pričala Tanji o Bogu i odlasku u crkvu. Tanja je pažljivo slušala i postavljala pitanja.

“Zašto idete u crkvu subotom umjesto nedjeljom?” upitala je.

“Zato što Biblija kaže da je subota sveti dan”, rekla je Sofija.

Drugi put je Tanja pitala: “Zašto nosiš duže suknje?”

“Zato što idem u crkvu, a Biblija nas uči da budemo skromni”, odgovorila je Sofija.

Školska godina je brzo prošla. Jednog dana Sofijin je razred razgovarao o ružnim riječima dok su jeli u školskoj blagovaonici.

Dječak je podignuo pogled sa svojega tanjura s pire kumpirom i okrenuo se prema Sofiji. “Nikada te nisam čuo da govoriš ružne riječi”, rekao je. “Jesi li ikada izgovorila neku ružnu riječ?”

“Ne, nikada”, odlučno mu je odgovorila Sofija.

Dječak je pogledao Tanju. “Ni tebe nikada nisam čuo da koristiš ružne riječi”, rekao je. “Jesi li ih ti ikada koristila?”

Tanja se postidjela.

“Nekada sam stalno koristila ružne riječi”, rekla je. Zatim je pogledala prema Sofiji. “Prestala sam zbog Sofije”, rekla je.

Na početku školske godine čula je nekoliko dječaka iz šestog razreda kako psuju. Dječaci koji nisu bili iz adventističkih obitelji tiho su psovali tako da ih učitelj nije mogao čuti. Ali Sofija ih je čula i ljubazno ih zamolila: “Dječaci, molim vas, nemojte razgovarati na takav način.”

U tom je trenutku Tanja shvatila da Sofija ne voli čuti psovke. “Saznala sam da je Sofija kršćanka i da ne koristi ružne riječi”, rekla je Tanja dječacima za stolom. “Tada sam odlučila da više ne psujem.”

Sofija je bila iznenađena dok je slušala Tanju. Shvatila je da je svjedočila za Isusa, a da u tom trenutku to nije niti znala. Nenamjerno je svjedočila Tanji o tome kako može biti kršćanka.

Kasnije tog dana, kod kuće, Sofija je majci ispričala šta se dogodilo.

“Mama, danas sam saznala da je Tanja prestala koristiti ružne riječi kako me ne bi uznemiravala”, rekla je Sofija.

Majka je bila vrlo sretna.

“To je divno!” rekla je. “Tvoj život svjedoči za Boga.”

Klečeći kraj svojega kreveta prije spavanja tu večer, Sofija se zahvalila Bogu što joj je pomogao da bude svjedokinja, a da toga nije bila niti svjesna.

“Pomozi mi da nastavim svjedočiti Tanji kako bi mogla saznati više o Tebi”, molila se.

Sofija se moli da svakog dana može svjedočiti za Boga.

“Za mene je ovo bilo predivno iskustvo s Tanjom”, rekla je. “Bila sam zadivljena time što sam mogla imati tako veliku ulogu u njezinom životu. Svjedočim svojim školskim kolegama, znala ja to ili ne.”

Dio darova trinaeste subote pomoći će Sofijinoj školi da izgradi vlastitu zgradu u Buči, u Ukrajini. Trenutno škola posuđuje učionice od adventističkog koledža, a vaši darovi

pomoći će djeci da se mogu sastajati u vlastitim učionicama. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

Pronađite na karti Buču u Ukrajini. Nalazi se neposredno izvan glavnog grada, Kijeva.

Pitajte djecu na koje načine mogu biti tihi svjedoci za Isusa, poput Sofije. Objasnite djeci da su svjedoci, bez obzira na to što rade. Bilo da rade nešto dobro, ili loše, oni utječu na druge.

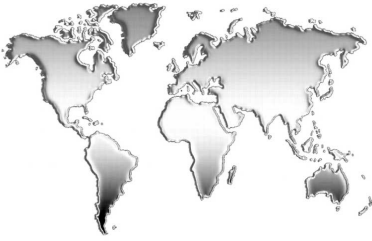
Pogledajte Sofiju na YouTubeu: bit.ly/Sofia2-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i kratke činjenice o Euroazij-skoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Misijski zapis

Adventistička poruka se prvi put propovijedala na ovom području na obali Crnog mora, na jugu Ukrajine, i na Kavkazu. To su činili njemački misionari Perke i Kandada. Nakon krštenja 1886. godine, u selu Berdibulat osnovana je prva mjesna adventistička crkva sa sedamnaest vjernika.

6. veljače 2021.
Darovi iznenađenja
Kirgistan

Jednoga dana trinaestogodišnji Jared čitao je o dječaku po imenu Wilford u knjizi *Uncle Arthur's Bedtime Stories* (Priče za laku noć ujaka Arthura). Wilford je volio iznenađivati ljude darovima. Zamotao bi darove, vezao ih užetom i spuštao ih preko dvorišnih ograda. Onda bi pobjegao.

Jared je pomislio kako bi bilo zabavno to napraviti u Tokmoku, u Kirgistanu, gdje je živio s roditeljima i jedanaestogodišnjim bratom Samom. Zamolio je majku da mu dopusti da stavi svoje darove u kutije od maramica.

“Kakvi će to darovi biti?” upitala ga je majka.

“Neke igračke i još ponešto što mogu pronaći”, odgovorio joj je Jared.

Majci se svidjela njegova zamisao. Jared i Sam su imali automobilčice i Lego kocke koje su donijeli sa sobom kad se njihova obitelj preselila iz Argentine kako bi služili kao misijonari u Kirgistanu. Mnogi dječaci iz njihovog susjedstva bili su siromašni i nisu imali igračkaka.

Jared je rekao svoju nakanu školskom prijatelju Kamilu. “Hajdemo staviti neke igračke u kutije i spuštati ih preko ograda”, rekao je.

Kamil se široko osmjehnuo. Smatrao je da je to sjajna zamisao i htio je pomoći, iako nije imao nijednu igračku koju bi mogao pokloniti.

Dječaci su uzeli dvije kutije od maramica i napunili ih Lego kockama, automobilčićima, šalovima i sapunima. Sjedajući na svoje bicikle, otišli su do Kamilove gradske četvrti i nasumično izabirali dvije kuće. Jared je bacio jednu kutiju preko ograde, a Kamil je drugu bacio preko druge ograde.

Dječaci su brzo nestali na svojim biciklima. U Jaredovoj kući su se smijali dok su zamišljali iznenađenje djece koja su primila darove.

Jaredov brat Sam čuo je njihov uzbuđeni razgovor. “Mogu li vam se pridružiti sljedeći put?” upitao je.

Nekoliko dana kasnije trojica dječaka su se sastala da pripreme još darova. Pozvali su još jednog dječaka iz škole, Kozimbeka, da im se pridruži. Dječaci su napunili dvije kutije za cipele, dvije prazne kutije od maramica i dvije plastične vrećice s raznim igračkama, šalovima i sapunima. Stavili su kutije na svoje bicikle i krenuli u potragu za kućama gdje će ostaviti darove. Nakon nekoliko minuta Jared je ugledao kuću okruženu ogradom. Dvorište je bilo ispunjeno drvećem. “Sam”, rekao je, “baci svoju vrećicu u ovo dvorište.”

Sam je bacio vrećicu s darovima preko ograde, ali se ona zakvačila za donje grane jednog drveta.

“Brzo, učinite nešto!” viknuo je Sam. Kamil je bio najviši, pa je preskočio ogradu. Posegnuvši do grane, zgrabio je vrećicu i bacio je na travu. “Idemo prije nego što nas netko vidi!” viknuo je.

Dječaci su pobjegli na svojim biciklima. Nakon što su bacili još četiri dara preko ograde, dječacima je ostala još jedna kutija. Jared je primijetio kuću s visokom ogradom. “Brzo, gurni dar ispod ograde”, rekao je Kozimbeku.

Čim je Kozimbek gurnuo kutiju ispod ograde, netko je povikao: “Zašto bacate smeće u moje dvorište?” Dok su se dječaci udaljavali na svojim biciklima, čuli su glas kako odjednom uzvikuje iza ograde: “Pa ovo nije smeće! To je dar!”

Tijekom obiteljskog bogoslužja te večeri Jared i Sam su uzbuđeno ispričali ocu i majci o onome što se dogodilo. Otac je bio zadovoljan. Pomolio se za ljude koji su primili takve darove.

Jared i Sam još uvijek bacaju kutije iznenađenja preko ograda ljudi. Nitko ne zna da oni bacaju poklone, i željeli bi da to tako i ostane.

Dio darova trinaeste subote prije tri godine pomogao je u izgradnji gimnastičke dvorane u Jaredovoj i Samovoj školi u Tokmoku u Kirgistanu. Hvala vam što svojim darovima podržavate adventističko obrazovanje.

Povezano s iskustvom

Pronađite na zemljovidu Tokmok, u Kirgistanu.

Pitajte djecu koja lijepa iznenađenja mogu pripremiti za druge ljude. Podsjetite ih da, kad čine dobra djela za druge, čine ih za Isusa. Podsjetite ih da je Bog rekao: “Blaženije je davati nego primati.” (Djela 20,35)

Pogledajte Jareda i Sama na YouTubeu: bit.ly/Jared-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i kratke činjenice iz Euroazijske divizije s: bit.ly/2021-ESD.

Nevjerojatna priroda

Najveća etnička skupina u Kirgistanu (73,3%) su Kirgizi. Povijesno nomadi, Kirgizi su se kretali sa svojim stadima ovačica, konja i jakova živeći u prenosivim okruglim šatorima zvanima *jurte*. Mnogi kirgiski stočari su još uvijek polunomadi i tijekom ljeta odvođe svoja stada u planine.

13. veljače 2021.

Nema nastave subotom

Kirgistan

Kamila je imala veliki problem kad je krenula u osmi razred u Biškeku, glavnom gradu Kirgistana. Do tada je imala nastavu od ponedjeljka do petka, ali državna je škola zahtijevala da svi učenici osmog razreda idu u školu šest dana tjedno — od ponedjeljka do subote.

Kamila i njezina majka su otišle do pastora da zatraže pomoć. Majka, koja je bila gluhonijema, koristila je ruke da Kamili znakovnim jezikom pokaže što želi da Kamila kaže pastoru. Onda je Kamila razgovarala s pastorom.

“Pomolimo se”, rekao je pastor.

Napisao je pismo Kamilinoj školi, tražeći da joj opravdaju izostanke subotom. Kamila i majka su pismo odnijele učiteljici osmog razreda. Ali učiteljica je rekla da ona to ne može opravdati.

“Moramo pitati ravnateljicu”, rekla je.

Kamila, majka i učiteljica otišle su u ravnateljčin ured.

“Oprostite”, rekla je Kamila ravnateljici. “Moja majka želi razgovarati s vama.”

Majka je ravnateljici predala pastorovo pismo.

“Što je ovo?” upitala je ravnateljica ne gledajući u pismo.

Majka je gestikulirala znakovnim jezikom. Kamila je tumačila majčine riječi ravnateljici.

“To pismo kaže da mi subotom idemo u crkvu”, rekla je Kamila. “Mi smo adventisti sedmog dana i subotom ne radimo niti učimo. Možete li opravdati moje izostanke subotom?”

Ravnateljica nikada nije čula za adventiste. “Ostali kršćani idu u crkvu nedjeljom i vaša kći također može ići u crkvu u nedjelju”, rekla je ona. “Onda može učiti subotom.”

Majka je objasnila da adventisti nisu poput drugih kršćana i da subotom ne rade, niti ne uče školsko gradivo.

Ravnateljica je odmahнула glavom. "To nije moj problem", odgovorila je. "Mi nismo kršćanska zemlja. Mnogi naši učenici idu u školu petkom, kad bi se trebali odmarati u skladu sa svojim vjerovanjima. Ne mogu Kamili opravdati izostanke."

Kamila nije išla u školu sljedeće subote. Umjesto toga, išla je u crkvu s majkom. U crkvi je majka ugledala ravnateljicu međunarodne adventističke škole u Tokmoku. Škola je udaljena oko dva sata vožnje automobilom.

Nakon bogoslužja majka je ravnateljici objasnila Kamilinu nepriliku i pitala može li ona doći u adventističku školu.

"Pomolimo se za to", rekla je ravnateljica. Pomolila se za Kamilu. Zamolila je Boga da pronađe nekoga tko će pomoći Kamili platiti školovanje u adventističkoj školi. Majka nije zarađivala dovoljno novca da plati školarinu.

"Javit ću vam sljedeće subote jesam li pronašla nekoga", rekla im je ravnateljica.

Kamila se cijeli tjedan molila da Bog nađe nekoga tko će joj pomoći.

"Dragi Bože, molim Te blagoslovi me nekim tko mi može pomoći platiti školarinu, i blagoslovi ga za njegovu svesrdnu pomoć", molila se.

Sljedeće subote ravnateljica je pozdravila Kamilu prije bogoslužja. Imala je veliki osmijeh na licu. "Bog vas je blagoslovio!" rekla je. "Našli smo nekoga."

"Hvala vam mnogo!" radosno je uskliknula Kamila.

Sljedećeg dana Kamila se preselila u internat adventističke škole. Uz učenje, ona u školi i radi: čisti školske podove kako bi pomogla platiti školarinu.

"Tako sam zahvalna Bogu!" kaže ona. "Sada mogu svetkovati subotu."

Dio darova trinaeste subote prije tri godine pomogao je u izgradnji gimnastičke dvorane u školi koju Kamila danas pohađa u Tokmoku, u Kirgistanu. Hvala vam što podržavate

adventističko obrazovanje u Kirgistanu i drugdje u Euroazij-
skoj diviziji.

Povezano s iskustvom

Pronađite na zemljovidu Tokmok, u Kirgistanu.

Pitajte djecu jesu li imali probleme u školi zbog subote.
Pitajte ih kako su ih riješili. Ohrabrite djecu da svetkuju su-
botu.

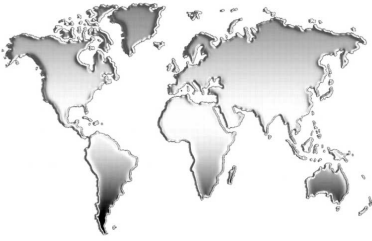
Pogledajte Kamilu na YouTubeu: bit.ly/Kamila-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka
(bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i kratke činjenice o Euroazij-
skoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Nevjerojatna priroda

Jahanje konja je još uvijek važno u kirgiskoj kulturi i
mnoge tradicionalne igre i nacionalni sportovi u Kirgistanu
to odražavaju. Konjske trke su, naravno, vrlo popularne, po-
sebice trke na duge staze.

20. veljače 2021.
Molitva za Vitalija
Kirgistan

Prije tri godine čitali smo iskustvo dječaka koji se zove Vitalij iz Tokmoka, u Kirgistanu.

Vitalij je volio ići u crkvu svake subote. Nije bilo važno je li kišilo ili sniježilo, čekao je ispred svoje kuće da ga učiteljica subotnje škole pokupi njezinim automobilom. Toliko mu se sviđala crkva da je pozvao brata da ide s njim. Toliko je volio crkvu da je svaki tjedan učio napamet jedan biblijski redak kako bi ga u subotu mogao pokloniti Bogu.

Vitalij je počeo ići u crkvu nakon što ga je njegov učitelj u adventističkoj školi pozvao. On živi s bakom i djedom koji su mu dali dopuštenje da ide u crkvu. Radovao se suboti cijeli tjedan.

Ali onda se nešto dogodilo. Vitalijeva majka je nazvala baku i rekla joj da više ne želi da njezin sin ide u crkvu. Vidite, Vitalij je tih, nježan i ljubazan. Majci se to nije sviđalo. Željela je da bude glasan, grub i zloban. Mislila je da svi dječaci trebaju biti glasni, grubi i zlobni. Brinula se da crkva sprečava Vitalija da bude pravi dječak. Majka je rekla baki da želi da Vitalij dođe živjeti s njom.

Kad se Vitalij vratio kući iz škole, baka je čekala da obavi važan razgovor s njim. "Trebaš pokušati živjeti s majkom jedan mjesec", rekla je baka. "Ako ti se bude sviđjelo živjeti s njom, trebao bi ostati."

Vitalij nije želio napustiti baku. Živio je s njom još od malih nogu.

Kad je majka vidjela da se Vitalij ne želi seliti, pokušala ga je nagovoriti: "Dođi živjeti kod mene samo jedan dan", rekla je. "To nije predugo."

Vitalij je bio tih, nježan i ljubazan. Nije želio povrijediti majčine osjećaje i zato se složio. Sljedećeg jutra majka se predomislila i rekla Vitaliju da treba ostati mjesec dana. Vitalij se složio. Želio je vidjeti kako je to živjeti kod nje.

Majka više nije željela da Vitalij ide u adventističku školu. Željela je da njezin sin bude glasan, grub i zloban, pa ga je poslala u državnu školu.

Vitaliju se nova škola nije nimalo dopala. Razred mu je bio velik, s četrdesetero učenika, puno više od petnaestero učenika u njegovom razredu u adventističkoj školi. Osim toga, dječaci su se ovdje uvijek tukli. Bili su glasni, grubi i zlobni. Molio je majku da ga vrati u adventističku školu.

“Ali razmisli o novcu koji bi potrošio na adventističku školu”, rekla mu je majka. “Bilo bi bolje da iskoristiš taj novac za ulaznice u vodeni park.”

Vitalij je volio vodene parkove, ali još više mu se sviđala adventistička škola. “Radije bih išao u adventističku školu, nego da idem u vodeni park”, rekao je.

Nakon jednog tjedna majka je pristala da Vitalija pošalje natrag u adventističku školu. “Ali ja neću plaćati tu školu”, rekla je. “Baka je mora platiti.”

Vitalij je bio sretan što se vratio među ljubazne prijatelje u adventističkoj školi, a i oni su bili sretni što ga ponovno vide. Djeca i učitelji su se molili da se on vrati. Ljudi u crkvi su se molili da se on vrati. Bog je odgovorio na njihove molitve.

Ali stvari nisu bile iste. Vitalij još uvijek nije smio ići u crkvu. Nedostajao mu je život s bakom koju je svakodnevno posjećivao.

Nakon tri tjedna rekao je majci da se želi vratiti u bakin dom. Obećao je da će je često posjećivati. Ali majka je imala drukčiju zamisao. “Zašto ne bi živio kod mene i posjećivao baku?” pitala ga je. Vitalij je pet mjeseci molio majku. Napokon, ona se složila da može živjeti kod bake — ali samo ako pristane da ne ide u crkvu.

Vitalij je kod bake već pet mjeseci, ali još uvijek ne smije ići u crkvu subotom. Nedostaje mu proslavljanje Boga u crkvi. Prijatelji i učitelji u školi mole se Bogu da mu majka dopusti da se vrati u crkvu. Hoćete li im se pridružiti i moliti se da Vitalij može subotom ponovno ići u crkvu?

Dio darova trinaeste subote prije tri godine pomogao je u izgradnji gimnastičke dvorane u Vitalijevoj školi u Tokmoku, u Kirgistanu. Hvala vam što svojim darovima podržavate adventističko obrazovanje u Kirgistanu i drugdje u Euroazijskoj diviziji.

27. veljače 2021.

Najbolji rođendanski poklon

Kirgistan

Nastja je u adventističkoj školi u Tokmoku, u Kirgistanu, postala najbolja prijateljica s djevojčicom istoga imena, Nastjom. Nazovimo djevojčice Nastja Jedan i Nastja Dva.

Nastja Jedan i Nastja Dva voljele su slikati i crtati bojičama. Obje su voljele pjevati i čitati. Ali Nastja Jedan je voljela raditi nešto što Nastja Dva nije činila — voljela je ići u crkvu svake subote.

Jednog je dana Nastja Jedan rekla Nastji Dva da je ona adventistica sedmog dana i pozvala je da sljedeće subote pođu zajedno u crkvu. “Zašto bih išla u crkvu?” pomislila je Nastja Dva.

Ona nije vjerovala u Boga. Bila je sigurna da Bog ne postoji. Najzad, Bog pun ljubavi ne bi dopustio da njezina majka umre, ostavivši je da živi s bakom i djedom.

Okrećući se Nastji Jedan, koja je čekala odgovor na njezin poziv da idu zajedno u crkvu, Nastja Dva je zatražila vrijeme da razmisli. “Hajde da o tome razgovaramo kasnije”, rekla je.

Nastja Dva je razmišljala o crkvi nekoliko dana. Željela je usrećiti Nastju Jedan. Također je željela vidjeti što ljudi rade u crkvi. Pitala je baku da joj dade dopuštenje da ide u crkvu. Baka se zbog toga jako razljutila.

“To nije naša crkva!” vikala je baka. “Zašto želiš biti kao oni? Ovaj razgovor je završen.”

Dva dana kasnije Nastja Jedan je pitala Nastju Dva što je odlučila o odlasku u crkvu.

“Pitala sam baku i ona je rekla da ne mogu ići”, rekla je Nastja Dva.

“Pitaj je možeš li doći na sastanak mladih u petak navečer”, rekla je Nastja Jedan. “Bila bih jako sretna kad bi došla.”

Nastja Dva je čekala tjedan dana da se baka smiri. Zatim je pitala smije li ići na sastanak mladih. Baka je pažljivo saslušala njezin zahtjev. Kad je saznala da će Nastja Jedan biti na sastanku, složila se. Voljela je Nastju Jedan.

Sljedećeg dana Nastja Jedan i Nastja Dva otišle su na sastanak u kuću adventističkog pastora. Pastor i njegova supruga vodili su devet tinejdžera u pjevanju i čitali su iz Biblije o Salomonu. Nastja Dva je uživala na sastanku, a svi su bili ljubazni i druželjublivi. Odlučila je opet doći. Prisustvovala je sastancima skoro svakog petka tijekom dva mjeseca. Željela je ići i u crkvu.

Jednog petka ujutro, dan prije svojega rođendana, odlučila je zamoliti baku da joj dopusti da ide u crkvu. Ali bojala se da će se baka ljutiti. Molila se: “Bože, molim Te, pomози mi da Te upoznam još bolje.” Zatim je otišla do bake. “Sutra je moj rođendan”, rekla je. “Kao poklon, bih li mogla barem jednom otići u crkvu?”

Baka nije bila sretna, ali joj je dopustila da ide. “To je tvoj život”, rekla je. “Čini što želiš.”

Nastji Dva se jako svidjelo u crkvi. Posebno joj se dopala subotnja škola. To je bio najbolji rođendanski poklon ikada.

“To je bio jedan od najsretnijih dana u mojem životu”, kaže ona. “Imala sam priliku naučiti više o Bogu.”

Danas Nastja Dva ne ide u crkvu svake subote, jer joj baka ponekad ne dopušta da ide. Ali odlazi što češće može.

“Ja vjerujem u Boga”, kaže Nastja Dva.

Dio darova trinaeste subote prije tri godine pomogao je u izgradnji gimnastičke dvorane u Nastjinoj školi u Tokmoku u Kirgistanu. Hvala vam što svojim novčanim priložima podržavate adventističko obrazovanje u Kirgistanu i drugdje u Euroazijskoj diviziji.

Povezano s iskustvom

Pronađite na zemljovidu Tokmok, u Kirgistanu.

Pitajte djecu što misle zašto Nastja Dva sada vjeruje u Boga. (Odgovorio joj je na molitve.) Pitajte djecu zašto oni vjeruju u Boga.

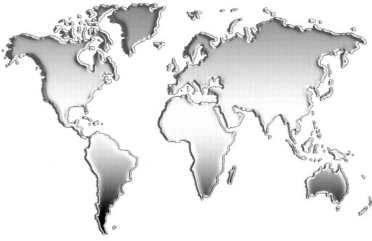
Gledajte Nastju na YouTubeu: bit.ly/Nastia-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Nevjerojatna priroda

Sokolarstvo je tradicionalna razonoda u središnjoj Aziji; posebno lov na orlove. Kirgiski naziv za zlatnog orla je *bürküt*, a voditelj lova sa sokolovima je *bürkütčü*.

6. ožujka 2021.

Vjerna izviđačica

Rusija

Nastja je željela ići na kampiranja i druge izlete u prirodu. Tražila je avanturistički klub za život na otvorenom u njezinom rodnom gradu Vladivostoku u Rusiji, kojem bi se mogla pridružiti. Ali nije mogla pronaći takav klub.

Tada je njezina majka saznala za kršćansko izviđačko društvo. Društvo izviđača organiziralo je za praznike zabavu u školi za djecu s posebnim potrebama, u kojoj je majka radila, i ona je bila oduševljena.

“Mislim da je ovaj klub upravo ono što tražiš”, rekla je majka Nastji. “Nazovi ih.”

Ali Nastja je bila zauzeta školom. Prošlo je šest mjeseci i kršćanski izviđači su se vratili u školu dijeliti djeci *pizze*. Majka im je rekla za Nastju, i oni su je pozvali da dođe u njihov klub, jedini u tom gradu.

Nastja je uživala u sastanku izviđača i radosno prihvatila poziv za odlazak na njihov ljetni kamp. Napokon bi mogla ići kampirati!

Posljednjeg dana kampiranja, u subotu, jedna žena je bila krštena u rijeci. Nastju je dirnuo taj događaj i u njoj se pojavila želja da se i ona krsti.

“Kad se mogu krstiti?” promrmljala je ne obraćajući se nikome posebno dok je gledala krštenje.

Njezina savjetnica na kampiranju je stajala u blizini i čula je. “Iz kojega si grada?” upitala je. “Ja sam iz Vladivostoka”, rekla je Nastja.

Savjetnica je rekla Nastji da treba razgovarati s adventističkim pastorom iz Vladivostoka i pokazala joj ga. Bio je to čovjek koji je upravo krstio ženu.

“Kad se mogu krstiti?” pitala je Nastja pastora.

“Iz kojega si grada?” upitao ju je on.

“Ja sam iz Vladivostoka”, rekla je Nastja.

“Ti si iz Vladivostoka?” uzviknuo je iznenađeno.

U Vladivostoku je postojala samo jedna adventistička crkva i on nikada nije vidio Nastju u crkvi. Nije razumio kako se ova trinaestogodišnja djevojčica koja nikada nije bila u crkvi želi krstiti.

Nastja je objasnila kako je došla na ljetni kamp, i sada se željela krstiti.

“Moraš proučiti biblijske teme za krštenje”, rekao joj je pastor. “Bilo bi dobro i ako bi mogla dolaziti subotom u crkvu.”

Nakon ljetnoga kampa, Nastja je imala samo jedan cilj: da se krsti. Svake subote je išla u crkvu. Svake subote u osamnaest sati dolazila je na sastanak u kršćanski izviđački klub. Često je subotom ručala u pastorovom domu. Posebno se sprijateljila s njegovom starijom kćeri Anom, koja je bila dvije godine starija od nje. Jedne subote Ana ju je iznenadila novom Biblijom i Nastja ju je počela sama proučavati.

Nakon šest mjeseci Nastja je započela s proučavanjima za krštenje i završila ih je za dva mjeseca. Bila je spremna za krštenje. Nastja je krštena na istom ljetnom kampu gdje se poželjela krstiti.

“Našla sam odgovore na sva svoja pitanja u Bibliji i zahvalna sam Bogu”, kaže ona.

Dio darova trinaeste subote prije tri godine pomogao je u izgradnji nove zgrade za Nastjinu crkvu u Vladivostoku. Hvala vam što podržavate adventističku crkvu u Vladivostoku vašim misijskim darovima i molitvama.

Povezano s iskustvom

Pronađite na zemljovidu Vladivostok, u Rusiji. Zapadno je od Japana i sjeverno od Sjeverne Koreje.

Nastja voli kršćanske izviđače i zahvalna je što je Bog iskoristio izviđački klub u Vladivostoku da je dovede do sebe. Ona ima ovaj savjet za drugu djecu: “Ako vaša crkva nema izviđački klub, osnujte ga. Uprilicite izlete u prirodu. I, što je najvažnije, kažite svima, uključujući i djecu koja ne idu u vašu crkvu, o tome što radite i pozovite ih da sudjeluju. Nikad ne znate gdje sjeme može proklijati.

Razgovarajte s djecom o važnosti davanja svojih srca Isusu biblijskim krštenjem.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Iz povijesti adventnog pokreta

Adventizam je u Rusiji započeo kao laički misionarski pokret njemačkih kolonista koji su emigrirali iz Rusije u Sjedinjene Američke Države 1870-ih. Nakon što su se obratili na adventizam, počeli su svojim prijateljima i obitelji u Rusiji slati adventističke knjige na njemačkom jeziku.

13. ožujka

Sjati za Isusa

Rusija

Ilijas je sjedio sa svojim šesnaestogodišnjim bratom na jednoj strani crkve u Advenističkom sveučilištu Zaokski u Rusiji. Majka i otac sjedili su s druge strane.

Ilijas je ponekad sjedio s majkom i ocem, ali te subote je sjedio sa svojim bratom Isakom. Isak, koji je sjedio sa svojim prijateljima, pozvao je dječaka da sjedne s njima. Ponekad je Isak dopuštao Ilijasu da igra igrice na njegovom mobitelu tijekom propovijedi. Ali Ilijas je znao da je pogrešno igrati igrice u crkvi. Danas nije niti želio igrati igrice. Htio je slušati propovijed. Propovjednik je bio zanimljiv. Govorio je o događajima iz Biblije i svoja osobna iskustva.

Dok je Ilijas slušao, jutarnje sunce sinulo je kroz crkvene prozore, bacajući topli sjaj na propovjednika. Propovjednik je počeo blistati. Činilo se kao da jarko-bijela svjetlost kruži po njegovim rukama, tijelu i glavi. Blistao je jače od čiste bijele odjeće.

Ilijas je trepnuo. “Kako je ovo moguće?” pomislio je. “Izgleda kao anđeo.”

Činilo mu se da je propovjednik sjao kao samo sunce. Ilijas je stisnuo oči. Jaka svjetlost činila je njegove oči suhim. Brzo je trepnuo nekoliko puta kako bi navlažio oči. Pogledao je propovjednika. Još uvijek je blistao.

Ilijas je pogledao Isaka. Njegov brat je slušao propovijed. Ilijas se pitao vidi li i Isak da propovjednik blista. Ali ga nije želio pitati. Bojao se da bi ga Isak mogao ismijati.

Propovjednik je sjao do kraja propovijedi. Ilijas je odlučio da nikome ne kaže što je vidio. To je bio poseban trenutak između njega i Boga.

Nekoliko dana kasnije, Ilijas se sjetio propovjednika dok je čitao Isusovu Propovjed na Gori, iz Mateja 5, gdje je Isus rekao: “Vi ste svjetlost svijeta. Ne može se sakriti grad što leži na gori. ... Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima.” (Matej 5,14.16)

Ilijas je shvatio da i on može sjati. Isus je rekao da ljudi koji čine dobra djela blistaju za Njega.

“I ja mogu sjati”, pomislio je Ilijas. “Mogu marljivo učiti i dobiti dobre ocjene. Mogu pomoći majci oko pripreme večere, mogu ići u trgovinu kupiti namirnice i mogu pomoći ocu kositi travnjak. Mnogo toga mogu učiniti da pomognem drugima i da sjajim za Boga. Želim sjati za Boga!”

Dio darova ove trinaeste subote pomoći će Ilijasovoj adventističkoj školi da izgradi svoju zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski. Trenutno kršćanska škola Zaokski posuđuje učionice od sveučilišta, a vaši će darovi pomoći da se učenici sastaju u svojim novim učionicama. Hvala vam što namjeravate darovati velikodušni dar!

Povezano s iskustvom

Pronađite Zaokski u Rusiji na zemljovidu. Nalazi se južno od Moskve.

Pitajte djecu kako ona mogu sjati za Isusa.

Pogledajte Ilijasa na YouTubeu: bit.ly/Ilias-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Nevjerojatna Rusija

Matrjoška je ruska drvena lutka u kojoj se nalazi više drvenih lutaka koje se mogu izvaditi. Manja lutka nalazi se u većoj, i obično ih ukupno ima šest ili više, jedna u drugoj. Oblik lutke je obično glatko cilindričan s raznim naslikanim, često vrlo složenim ukrasima. Najčešće su to slike seljančica u tradicionalnoj nošnji, ali česti su i političari i likovi iz bajki.

20. ožujka 2021.

Umjetnica ili liječnica?

Rusija

Julijana se dugo pitala što želi biti kad odraste.

“Dobra si u pomaganju ljudima”, rekla joj je majka. “Trebala bi biti liječnica.”

Baka je također smatrala da je Julijana dobra u pomaganju ljudima.

“Trebala bi biti medicinska sestra”, rekla joj je.

Julijani se nisu sviđjeli ti savjeti.

“Ne želim biti niti liječnica, niti medicinska sestra!” rekla im je. “Volim crtati i slikati i radije bih bila umjetnica.”

Jednog ljetnog popodneva Julijana se vraćala kući i ugleдалa trojicu dječaka od oko deset godina kako plivaju u jezeru na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski u Rusiji. Odmah se zabrinula za sigurnost dječaka. Voda je bila smeđa i prljava. Štoviše, ljudi su ponekad bacali smeće u jezero.

“Hej, dječaci!” povikala je. “Ta voda je vrlo prljava. Nije dobro da plivate u njoj.”

“Znam!” povikao je jedan od dječaka, Danil, dok se penjao na malo uzvišenje kako bi ponovno skočio u jezero.

“Moja majka mi je rekla da ovdje ne plivam.”

Skočio je s malog uzvišenja i zaronio u vodu. Trenutak kasnije izronio je — vrišteći. Julijanu je uhvatila panika. Pitala se što nije u redu. Vidjela je strah u dječakovim očima i shvatila je da se nešto ozbiljno dogodilo.

“Povrijedio sam se!” plakao je Danil, a suze su mu tekle niz obraze.

“Što se dogodilo?” pitala ga je Julijana. “Zašto plačeš?”

Danil je podignuo nogu iz mutne vode, otkrivši veliku posjekotinu na njegovom stopalu.

Julijana se uplašila i počela drhtati. “Bože, daj mi snage da mu pomognem”, tiho se molila. To je bio prvi put da je u svojem životu vidjela takvu ranu.

I Danilovim dvama prijateljima je to bio prvi put da su vidjeli takvu ranu. Oni su se uplašili i pobjegli. Ni Danil nikada nije vidio takvu ranu. Bio je preplašen.

“Što će mi reći majka?” pitao se i plakao.

“Ne brini se zbog toga”, uvjerala ga je Julijana. “Sve će biti u redu.”

Julijana je ponovno pogledala prljavu vodu i počela se brinuti da se rana ne zagnoji. “Brzo, izlazi iz vode!” rekla je. “Bit će jako loše ako ti nešto uđe u ranu.”

Julijana je pomogla Danilu da izađe iz vode i rekla mu da sjedne na zemlju. Ali što je ona mogla učiniti? Ona nije liječnica niti medicinska sestra.

“Bože, pošalji nekoga da nam pomogne”, molila se. “Pomozi mi da se ne onesvijestim.”

Pogledala je oko sebe ne bi li ugledala pomoć. Nikoga nije bilo na vidiku.

“Upomoć! Upomoć!” vikala je.

Pojavile su se dvije odrasle osobe.

“Potreban nam je pribor za prvu pomoć!” rekla im je Julijana.

Odrasli su otrčali i za nekoliko minuta vratili se s kutijom za prvu pomoć. Jedna osoba je stavila zavoj na Danilovo stopalo.

Tada je Julijana ugledala jednog vjernika crkve kako prolazi automobilom i zaustavila ga. On je odvezao Danila u bolnicu.

Kasnije je Julijana saznala da je Danil stao na razbijenu bocu kad je skočio u vodu.

Julijana se više ne pita što želi biti kad odraste. Ne želi biti umjetnica koja crta slike. Želi biti liječnica ili medicinska sestra koja pomaže drugima.

“Volim pomagati ljudima”, kaže ona.

Dio darova ove trinaeste subote pomoći će Julijaninoj adventističkoj školi Zaokski da sagradi vlastitu zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski. Trenutno škola posuđuje učionice od sveučilišta, a vaši će darovi pomoći učenicima da se sastaju u svojim učionicama. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušni dar.

Povezano s iskustvom

Pronađite na zemljovidu Zaokski, u Rusiji. Nalazi se južno od Moskve.

Pogledajte Julijanu na YouTubeu: bit.ly/Yuliana-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Iz povijesti adventnog pokreta

U čistkama ranih 1930-ih, mnogi adventistički propovjednici i vjernici Adventističke crkve u Rusiji bili su uhićeni i prognani, a uz to najčešće protiv njih nisu bile podignute nikakve stvarne optužbe. Preostalim pastorima su uskraćena puna građanska prava i nisu im dodjeljivani obroci, a njihovoj djeci nije bio dopušten ulazak u škole. Pored toga, pastori su morali plaćati poseban takozvani “profesionalni porez”, koji je često prekoračivao njihova primanja. Svrha takvog oporezivanja bila je da pastori napuste svoj posao.

27. ožujka 2021

Ivanov naj sretniji dan

Rusija

Ivan je bio uzbuđen jer nije morao učiti u školi cijeli dan. Umjesto toga, išao je svirati na koncert.

Ujutro je Ivan ponio svoju gitaru u kršćansku školu Zaxovski u Rusiji. Tamo je susreo još pet dječaka koji su također donijeli svoje gitare.

Učiteljica se pomolila s dječacima u učionici.

“Dragi Bože, molim Te, zaštiti nas dok putujemo na koncert”, molila se. “Molim Te, blagoslovi nas dok sviramo na koncertu i čuvaj nas navečer na putu natrag.” Dječaci su uzeli svoje gitare i pratili učiteljicu u desetominutnom pješaćenju do željezničke stanice.

Kad je vlak stigao, ukrkali su se i vozili se tridesetak minuta. Stigli su na odredište, izašli i pješaćili još deset minuta. Gitare su bile velike i teške. Ali dječaci su ih stavili u kofere i nije im bilo teško nositi svoja glazbala.

U velikoj koncertnoj dvorani dječaci su čekali dok su druga djeca svirala na violinama, gitarama i drugim glazbalima. Mnogi su se okupili u koncertnoj dvorani kako bi slušali djecu iz različitih škola kako sviraju na tom glazbenom festivalu.

Prošlo je nekoliko sati i učiteljica se počela brinuti. Ona i dječaci su se morali vratiti do željezničke stanice najkasnije do sedamnaest sati kako bi uhvatili vlak. Ako bi zakasnili, morali bi čekati dva sata na sljedeći vlak u devnaest sati. Nitko nije htio čekati dva sata i kasno se vratiti kući.

Napokon je došlo vrijeme da Ivan i njegovi prijatelji nastupaju. Uzeli su svoje gitare i svirali živahnu melodiju. Veliko slušateljstvo puno djece i odraslih glasno je pljeskalo kad su dječaci završili.

Dječaci nisu ostali slušati pljesak do kraja. Brzo su vratili gitare u kofere i krenuli za svojom učiteljicom prema ulici. Bilo je skoro sedamnaest sati. Iako su bili u žurbi, učiteljica ih je zaustavila na nogostupu. “U žurbi smo, ali hajdemo se pomoliti”, rekla je. “Zamolimo Boga da nam pomogne da stignemo na vlak.”

Dječaci su stali i zatvorili svoje oči. Učiteljica se molila: “Dragi Bože, hvala Ti što si nas blagoslovio na ovom koncertu”, rekla je. “Sada nam, molim Te, pomoz da stignemo na željezničku postaju na vrijeme. Ne želimo zakasniti na vlak.”

Dječaci su hodali najbrže što su mogli. Ivan se pitao hoće li stići na vrijeme. Činilo se da pješače jako dugo, ali konačno su ugledali željezničku postaju. Bilo je točno sedamnaest sati.

Mala skupina je pojurila na peron. Nijedan vlak nije bio na vidiku. Čekali su misleći da vlak možda kasni, ali nijedan vlak nije došao. Ivan je ugledao red vožnje i pročitao ga. Nijedan vlak nije kretao u 17 sati. Umjesto toga, vlak je kretao u 17.10.

“Učiteljice”, rekao je Ivan, “zašto vlak kreće u 17.10 sati?”

Učiteljica je podigla pogled. Iznenadjenje joj je preplavilo lice. “Napravila sam pogrešku!” uzviknula je. “Vlak ne kreće u 17 sati. Naš vlak kreće u 17.10 sati.”

Ivanovo srce ispunilo se radošću i zahvalnošću Bogu. Molio se tiho: “Hvala Ti, Bože, što si nam pomogao da stignemo do željezničke postaje prije polaska vlaka.”

Nekoliko minuta kasnije vlak je stigao. Ivan taj dan nikada neće zaboraviti.

“To je bio dan kada nas je Bog usrećio”, kaže on. “Pomogao nam je da stignemo na željezničku postaju na vrijeme.”

Dio darova trinaeste subote pomoći će Ivanovoj adventističkoj školi da izgradi vlastitu zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaoski. Trenutno škola posuđuje učionice od sveučilišta, a vaši darovi će pomoći učenicima da se

sastaju u svojim novim učionicama. Hvala vam na vašim današnjim velikodušnim darovima za naša dva misijska projekta — kršćansku školu Zaokski u Rusiji i adventističku školu u Buči u Ukrajini.

Povezano s iskustvom

Pronađite na zemljovidu Zaokski, u Rusiji. Nalazi se južno od Moskve.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite poruke o misiji i činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

Napomena: Prije trinaeste subote podsjetite roditelje da će djeca imati poseban program. Potaknite ih na velikodušno darivanje trinaeste subote, 27. ožujka. Podsjetite sve da su njihovi misijski darovi namijenjeni širenju Božje riječi po cijelom svijetu te da će jedna četvrtina dara trinaeste subote ići izravno za pomoć dvama projektima u Euroazijskoj diviziji. Popis tih projekata nalazi se na početku ovih *Vijesti iz svijeta za djecu*, na stranici 4.

Bilješka: Sudionici ne moraju učiti napamet svoje dijelove teksta, već trebaju biti dovoljno upoznati s gradivom kako ne bi sve morali čitati. Djeca mogu ispričati priču, igrajući uloge Ivana, njegovih prijatelja i učiteljice.

Prije ili poslije iznošenja vijesti koristite zemljovid, kako biste pokazali Rusiju i Ukrajinu, koje će dobiti subotnjoškolske darove trinaeste subote. Ukratko opišite kako će svaka zemlja imati koristi od darova.

“Idite po svem svijetu i propovijedajte
Radosnu vijest svakom stvorenju!”

(Matej 4,18-22)

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole 3

Ukrajina

Vjerovanje u Svetog Nikolu 5

Koliko je Bog star? 9

Nova djevojčica 12

Izgubljeni USB stick 15

Neočekivani svjedok 18

Kirgistan

Darovi iznenađenja 21

Nema nastave subotom 24

Molitva za Vitalija 27

Najbolji rodendanski poklon 30

Rusija

Vjerna izviđačica 33

Sijati za Isusa 36

Umjetnica ili liječnica? 39

Ivanov najsretniji dan 42

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com